

[Hartvig Frisch.]

Dato, den 1. Maj 1845, i Banken 5,22 Mill. Rigsdaler i Sølv mønt, 1,18 Millioner i Barrer og saa yderligere Banco 2,25 Mill. Rigsdaler, tilsammen en Metalfond paa 8,65 Mill. Rigsdaler, hvilket var nøjagtigt Halvdelen af Seddelomløbet. Det havde paa det Tidspunkt været 27 Aar, inden Banken efter Bankerotten o. s. v. naaede at kæmpe sig frem til dette store Maal: Sedlernes Indløselighed, og at det var Sølv møntfond og ikke Guldmøntfond, vi dengang havde, har jo overhovedet intet som helst med Metal-dækningssspørgsmaalet at gøre.

Naar nu de to ærede Medlemmer Hr. Henning Hasle og Hr. Frits Clausen er saa ivrige for at komme bort fra Metaldæknin-gen, saa ser begge de ærede Medlemmer vel hen til Eksempler i Nutiden paa et Pengevæsen uden Dækning. Disse Eks-empler findes; det er rigtigt. Men Bag-grunden er en fuldkommen statskontrolleret Økonomi lige fra Udenrigshandel, Finansie-ring af enhver Art, Prisansættelse, Løn-ansættelse og ved Siden deraf en Selvforsyningspolitik, der betyder reel og fuld-kommen Frakobling fra Verdensmarkedets Fluktuationer. Ja, det er Prisen. Jeg ved ikke, om de to ærede Medlemmers Enighed ogsaa naar saa vidt, at man vil betale den Pris, men det vil den kommende Debat maaske kunne oplyse os om. Jeg for mit Vedkommende erkender, at med Danmarks Lidenhed og økonomiske Saarbarhed vil intet være mere letsindigt end at likvidere Metalreserven.

Jeg vender mig derefter til nogle Betragt-ninger vedrørende Danmarks Neutralitetspoli-tik og Sammenholdet mellem alle Dan-ske. Det vil maaske af nogle erindres, at jeg i mit første Indlæg foruden Sikringen af Landets Økonomi fremhævede disse to andre store Maal for vor Politik. Heri er jeg ikke blevet modsagt undtagen af eet Medlem, den ærede Ordfører for det kom-munistiske Parti (Aksel Larsen). Han vilde ikke vide noget af Sammenholdet mellem alle Danske, og efter hvad det ærede Mem-ber har præsteret her i Debatten af Mis-tæneliggørelse af Regeringens Neutrali-tetspolitik, af hadefulde Angreb paa et nordisk Broderfolk og af hovedkulds Kol-bøtter over for tidligere Standpunkter, kan det ikke undre, at han renoncerer paa Sammenhold. At det ærede Medlems Stil-ling er dikteret udefra, viser sig ganske tydeligt i Omslagets Dato. Det indtraadte præcis den 23. August og har dermed sin naturlige Forklaring. Det ærede Medlem har gentagne Gange brølet ned til mig,

hvilke Stater jeg sigter til. Jeg skal hertil svare, at jeg ikke drømmer om, at det ærede Medlem korresponderer med fremmede Sta-ter. Det er ikke det ærede Medlem selv, der korresponderer, men det ærede Medlems Politik. Den er nemlig afhængig af Faktorer og Begivenheder, der ligger helt uden for dette Land og dette Lands Interesser.

I Begyndelsen af sin Finanslovtale kastede det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen et beklagende Blik over alt det, der var gaaet forud for Krigens Udbrud — det er Sp. 212—213. Det ærede Medlem siger — maa jeg tillade mig et kort Citat —:

„Det maa beklages, at det ikke er lykkedes at hindre Krigens i at udbrøde, det maa beklages, at Bestræbelserne for at danne en Fredsfront, bygget paa en virkelig gensidig Aftale om kollektiv Sikkerhed og kollektive Garantier, er mislykkedes.“

Men næste Spalte citerer det ærede Medlem med Harme en international Fagforenings-resolution, hvori der bl. a. siges følgende Ord:

„...at der ikke er Mulighed for Fred, medmindre Folkeretten garanteres og genoprettes“.

Ja, jeg kan ikke med min bedste Vilje se nogen Forskel paa det ærede Medlems her citerede „kollektive Garantier“ og saa Ud-trykket om, at „Folkeretten garanteres“. Naturligvis, Stormagtsstillingen har ændret sig, men Logikken har jo ikke den samme Bevægelighed som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen.

Jeg ser jo nok det ærede Medlems ideo-logiske Krumspring over for den nuværende Krig med hele dennes egenartede Forhi-storie. Til denne Forhistorie hører ogsaa Litvinofs Politik med hans Krav om den udelelige Fred. Nu vil det ærede Medlem gøre det Kunststykke at flytte Ideologien helt tilbage til Zimmerwald-Bevægelsens første Dage i 1915—16, da Emigranten Lenin udkastede sin revolutionære Parole til Mas-serne i alle de krigsførende Lande, den, der lød: alle Soldater og Arbejdere i Verden skal bekæmpe Krigens og vende Vaabnene mod deres Regering. Saadan hed det dengang, det er den Ideologi, der nu skal bruges om den imperialistiske Krig o. s. v. Men nu tilføjes ganske vist: undtagen i et eneste Land — der har en af Jordens stærkeste Hære, og som ikke nøjes med at beholde disse Hære inden for sine Grænser, men, som Stormagter til alle Tider har gjort, ogsaa sender dem uden for sine Græn-ser og okkuperer Flaadebaser og Flyve-baser.